

[Brixtofte]

net på det enkelte handicap, som vi bør vurdere nøje og gennemføre, når det er økonomisk muligt. Det kan være lydavis til de blinde og svagtsende, det kan være telefoner til døve, det kan være nye og mere mobile kørestole. Den tekniske udvikling giver nogle muligheder, som bør udnyttes. Det internationale handicapår bør føre til, at ministerier og myndigheder og andre bruger kræfter på at skabe bedre vilkår, og derfor vil vi naturligvis påskønne, at der er blevet nedsat en række udvalg inden for de forskellige ministerier til at se på nogle af de ting.

Det skulle gerne være sådan, at handicapåret 1981 blev et år, der satte noget i gang i positiv retning, og med henblik på det, for at forsøge at få kontakt mellem flertallet og det store mindretal i folketinget, der er på det punkt, vil jeg på vegne af venstre, SF, det konservative folkeparti, retsforbundet, fremskridtspartiet og VS fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, hvor vi tager ét punkt frem, hvor vi ønsker, at tingene kunne laves om. Det koster 10 mill. kr. for det offentlige, og vi håber, at folketinget vil være med på det punkt. Forslaget lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget opfordrer regeringen til at genindføre § 48 i bistandsloven, som den var formuleret indtil 1. januar 1981, hvorefter forældre, der selv passer deres handicappede barn, har ret til at få dækket merudgifterne, går folketinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Første næstformand (Enggaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag om motiveret dagsorden indgå i den videre forhandling.

Jeg kan allerede nu meddele, at afstemning om dagsordener, denne og andre, der måtte blive fremsat under debatten her i dag, først vil finde sted i morgen.

Inge Fischer Møller (S):

Jeg vil følge dagens tekst og henholde mig til bl.a. de ord, statsminister Anker Jørgensen kom med, og tage det generelt.

Efter socialministerens grundige og lange redegørelse om, hvilke initiativer regeringen allerede har taget, og hvilke initiativer der

tages skridt til i handicapåret, kan jeg tilføje, at vi i socialdemokratiet ønsker, at de samlede bestræbelser må føre med sig, at der opstår bedre forståelse for de handicappedes situation. I nyhedsbrev nr. 3 udsendt af handicapårssekretariatet er det fremhævet, at et af de vigtigste formål med handicapåret er at få handicapsspørgsmål behandlet så mange steder som muligt, især steder, hvor de beslutninger, der træffes, får indflydelse på de handicappedes levevilkår.

Det er vi i den socialdemokratiske folkegruppes enige i, men jeg vil gerne tilføje, at formålet må være en bred forståelse og accept af, at vi er forskellige, og af, at det at være handicappet ikke automatisk betyder, at man skal være afskåret fra fællesskaber i samfundet. Hvis man har mulighed for at være sammen med andre mennesker, er det klart målet, så langt det kan lade sig gøre. Især dette vil jeg godt gøre noget ud af.

Jeg vil understrege, at et samfund har bedst af at blive påvirket af alle grupper, unge som gamle, raske som syge eller handicappede. Men tilbage til det centrale: det er også naturligt, at samfundet bliver påvirket af de handicappede. Det var bl.a. det, der lå til grund for hele decentraliseringen af særfor sorgen. At have et båseselement, hvor vi deler medborgere op i alt for mange grupper, er ikke godt, og derfor kan man sige, at der er en klar sammenhæng mellem udlægningen af særfor sorgen og handicapåret. Et samfund, der kun bliver påvirket af de mest effektive borgere, behøver ikke at være det bedste.

Derfor håber jeg, at alle de bestræbelser, der bliver udfoldet, må bidrage til større forståelse af, at man som handicappet måske skal have hjælp til at blive hørt og kan have særligt behov for bistand, når man er ude blandt andre. Forståelsen kommer ikke fra den ene dag til den anden, og det er klart, at mange, som ikke er handicappede, skal udvise større forståelse for dem, der har problemerne inde på livet. De handicappede må også lære at forstå, at det ikke altid er så let at vide, hvilke forventninger der stilles til ikke-handicappede. Hvordan kan det nu gøres? Kan de bestræbelser, der er sat i gang fra centralt hold, alene hjælpe? Mit svar må blive nej. Aktiviteterne alene gør det ikke. Der må en ændret og mere åben holdning til. At man er anderledes, betyder ikke, at man er mindre værd. Som handicappet har man